

DIARI DE SESSIONS

DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

IX legislatura
Quart període

Sèrie P - Número 67
25 de setembre de 2012

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 39, primera reunió

SUMARI

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00006/09) p. 3

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès al Parlament · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 39.1

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada dels vicepresidents primer i segon, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat major.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

ORDRE DEL DIA DE LA CONVOCATÒRIA

Punt únic: Debat sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00006/09). Junta de Portaveus. Substanciació.

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, comença la sessió.

Abans d'iniciar l'únic punt de l'ordre del dia, vull saludar tres diputats, dues diputades i un diputat, que fa temps que no eren entre nosaltres i que avui han tornat: la senyora Manuela de Madre, el senyor Enric Millo i la senyora Marta Llorens. Des de la Mesa ens alegrem... (*Veus de fons.*) El senyor Rafa López ja el vam saludar fa quatre mesos. Ja ho pensava dir –ja ho pensava dir–; no s'acostumen a esperar que jo acabi. Al senyor Rafa López ja li vam donar la benvinguda. Ara la vull donar als tres diputats que he anomenat, un diputat i dues diputades. I ens alegrem moltíssim que tornin a estar entre nosaltres.

Debat

sobre l'orientació política general del Govern (tram. 255-00006/09)

Iniciem el cinquè període de sessions amb el debat sobre l'orientació política general del Govern. Aquest debat es regirà pels articles 132 i 133 del Reglament i la seqüència acordada per la presidència i la Junta de Portaveus el passat 18 de setembre de 2012.

Té la paraula el molt honorable senyor Artur Mas, president de la Generalitat de Catalunya.

El president de la Generalitat (Artur Mas i Gavarró)

Moltes gràcies, molt honorable senyora presidenta del Parlament de Catalunya. Honorables conselleres i consellers, il·lustres senyores i senyors diputats, president Pujol, president Benach, senyor alcalde de Barcelona, autoritats, senyores i senyors, aquest segon debat de política general de l'actual legislatura, a punt d'arribar a l'equador, té lloc en un moment en què el nostre país viu un període molt especial i molt intens de la seva història. Un milió i mig de persones manifestant-se pels carrers de Barcelona no són un fet anecdòtic o habitual. Aquest cop no es protestava contra una guerra o contra un atac terrorista, sinó que s'omplien carrers i places de Barcelona per fer un gran acte de fe en Catalunya.

Recordo amb especial emoció que aquestes paraules són les darreres que va pronunciar públicament Josep Maria Ainaud de la Lasarte en rebre la medalla d'or de la Generalitat el passat mes de juliol. Ja molt malalt i amb la salut molt debilitada, va tenir prou esma per posar-se dempeus en el marc del Saló de Sant Jordi del Palau de la Generalitat, i amb veu ben ferma va pronunciar aquestes paraules: «Fe en Catalunya; tingueu fe en Catalunya.»

Un mes després del seu traspàs, amb motiu de la nostra diada nacional, una part molt significativa del poble català recollia el testimoni de moltes generacions de catalans que havien tingut fe en el seu país. Es reclamava respecte per a una de les nacions més antigues d'Europa, sobirania, plenitud nacional i un estat propi dins del marc de la Unió Europea. Es feia en un ambient de gran civisme, oferint al món la millor cara de Catalunya i alhora un missatge molt potent de compromís amb el país i amb el seu futur.

A nosaltres ens correspon, com a legítims representants del poble de Catalunya, interpretar els moviments de fons que es produeixen en la societat catalana. Ho hem de fer segons el prisma de cadascú de nosaltres, i, per tant, sota un prisma divers, com diversa és la societat que representem.

Si se'm permet, també a mi, com a president del país, em pertoca fer aquesta interpretació del que està passant i actuar en conseqüència. Precisament això és el que he procurat fer aquests darrers dies. Ara, però, cal traduir en accions concretes el moment que estem vivint, en molts sentits extraordinari; cal decidir.

Conscient d'aquesta realitat, després de constatar en la recent trobada amb el president del Govern espanyol que no hi ha voluntat d'avançar en la proposta de pacte fiscal que aquest mateix Parlament va votar per una folgada majoria el passat mes de juliol i després d'uns dies de reflexió personal, m'he reunit avui amb la presidenta del Parlament i amb el Govern i els he anunciat la meua decisió de dissoldre el Parlament de Catalunya en els propers dies i convocar eleccions per al proper diumenge 25 de novembre. En moments excepcionals, decisions excepcionals.

Podria haver pres aquesta decisió abans d'aquest debat, o just després de finalitzar-lo. He preferit, però, comunicar-la en el marc solemne del Parlament, que és qui em va elegir cent vint-i-novè president de la Generalitat de Catalunya ara farà dos anys.

M'agradaria sintèticament explicar els principals motius d'aquesta decisió. Primer. La veu del carrer, al ser massiva i potent, s'ha de traslladar a les urnes. Si el nostre país ha d'endegar un procés de gran envergadura i complexitat, cal l'aval inequívoc del poble de Catalunya. En democràcia, l'aval decisiu i definitiu es produeix a les urnes, única manera d'escatir el pes real de les majories i de les minories.

Segon. Qualsevol altre tipus de consulta a la ciutadania sobre qüestions de tanta transcendència com el futur nacional del nostre país representaria en aquest moment un cert frau per part de la nostra formació política i també per part meua en la mesura que en

el programa amb què vàrem guanyar les eleccions de l'any 2010 hi figurava el projecte de pacte fiscal en la línia del concert econòmic, però no explícitament un objectiu que anés més enllà del pacte fiscal. Una nova etapa aconsella i requereix també una nova legitimitat, tant a nivell intern de Catalunya com de cara a Espanya i a la comunitat internacional.

Tercer. El projecte de pacte fiscal no s'ha entès pel Govern central i per les institucions estatals com una bona oportunitat per refer la relació entre Catalunya i la resta de l'Estat i capgirar la fatiga creixent. El pacte fiscal no s'ha vist fora de Catalunya com una solució sinó com un problema. Crec que el temps demostrarà que tant el Partit Socialista com el Partit Popular hauran actuat amb una gran miopia política. A Espanya, a banda de Catalunya, ningú no reclama sobirania fiscal. Els uns perquè ja la tenen i els altres perquè no la volen. Malgrat això, a nosaltres se'ns nega. I no penseu que vàrem plantejar el pacte fiscal en termes impossibles d'assumir, tal com estan de precàries les finances públiques de l'Estat. Vaig demanar, d'acord amb un debat previ en el si del grup de treball del pacte fiscal, un canvi d'estatus de Catalunya en matèria de finançament; canvi d'estatus que passava per sortir del règim comú de la LOFCA, el famós *café para todos*; concedir al Parlament de Catalunya la màxima capacitat de modificar els impostos; transferir a la Generalitat l'agència tributària estatal a Catalunya, l'anomenada «clau de la caixa», i a partir d'aquí pactar un sistema de finançament bilateral per a Catalunya, reduint, això sí, el dèficit fiscal que patim, però a mesura que s'anés recuperant l'activitat econòmica.

Per tant, l'argument de «no hay dinero», que vostès deuen haver sentit moltes vegades aquests darrers dies, no serveix, perquè d'entrada no demanàvem diners, conscients com som de la realitat que vivim. El que no hi ha és voluntat política. I de negativa en negativa, de menysteniment en menysteniment i de provocació en provocació, així també el poble de Catalunya es va fatigant d'una dependència que cada cop ens perjudica més com a país i com a societat.

La darrera raó que explica l'avançament electoral és més de tipus personal. En diverses ocasions m'han sentit dir que, si es produïen condicions prou excepcionals que aconsellessin fer un gir en la governació del país, no dubtaria a convocar les eleccions. Crec que la combinació de la impressionant manifestació de l'Onze de Setembre i la negativa a negociar el pacte fiscal m'obliguen a ser coherent amb les meves idees i amb els meus compromisos. No són temps de comoditats institucionals, ni de qui dia passa any empeny; són temps en què cal jugar-se-la, per sobre de la comoditat personal o de l'interès de partit. I és al poble de Catalunya, autèntic amo del seu destí, a qui correspon decidir qui vol que el representi en aquests temps històrics, amb quina força i amb quina legitimitat.

Entenc que la decisió que els acabo de comunicar altera o condiciona el que seria un debat de política general ordinari. Tenint present que un debat així serveix per passar comptes de l'acció de govern duta a terme, per analitzar la situació del país, per projectar les línies d'actuació futures i per votar resolucions so-

bre temes molt diversos, entenc que alguns d'aquests propòsits perdran una part del seu sentit, ja que les formacions polítiques haurem de configurar en les properes setmanes els nostres programes electorals.

En qualsevol cas, en la meua intervenció em centraré en l'acció de govern i en l'evolució del nostre país en el context estatal, europeu i mundial en què ens movem, per acabar, si m'ho permeten, amb una reflexió final d'ordre més general i més personal.

Situació de país i acció de govern. Ara fa just un any, a l'encetar l'anterior debat d'orientació política general, els deia que ens trobàvem en un moment de gran complexitat, fruit de les dificultats de la situació econòmica i dels greus problemes que aquesta crisi havia comportat sobre les famílies, les empreses i les administracions.

Ha passat un any i les dificultats i les incerteses no tan sols no s'han amortit, sinó que algunes s'han accentuat. La superació de bona part d'aquestes dificultats que pesen sobre nosaltres depèn de variables que no controlem com a país. Tanmateix, hem d'actuar tan a fons com puguem en allò que sí que depèn de nosaltres; hem d'actuar tan a fons com puguem tractant d'influir el màxim possible sobre allò que ens afecta però que s'escapa de les nostres competències o capacitats.

Malgrat aquesta situació d'enorme complexitat, hi ha variables que ens permeten mirar el futur amb optimisme i adonar-nos que l'economia catalana cada cop està més orientada als mercats exteriors. Aquesta és una dada decisiva, ja que el nostre futur és la nostra capacitat de ser presents al món.

El comerç mundial de béns i serveis, malgrat patir una desaceleració respecte dels anys anteriors, aquest any 2012 seguirà creixent; concretament, un 3,8 per cent, segons estimacions del Fons Monetari Internacional.

La projecció de l'economia catalana a l'exterior està guanyant quota de mercat. Les exportacions catalanes en els darrers dos anys han crescut a un ritme superior al 10 per cent anual, de mitjana. Avui en dia Catalunya representa un 0,5 de tot el comerç mundial, mentre que la nostra creació de riquesa anual suposa el 0,4 de tot el món. I la nostra població, el 0,1. Creem quatre vegades més riquesa i exportem cinc vegades més del que ens correspon per la nostra població.

Si Catalunya fos un estat, es trobaria entre els cinquanta països més exportadors del món, tenint en compte, però, que moltes de les nostres infraestructures estan infradotades pels estàndards d'un país com el nostre, amb clara vocació exportadora. Dit d'una altra manera, amb més i millors infraestructures i més ben gestionades, encara exportaríem més.

No només creixen les nostres exportacions, sinó que anem guanyant nous mercats. Així, si el 2003 el 75 per cent de les exportacions catalanes s'adreçava a la Unió Europea, ara aquest percentatge s'ha reduït fins al 63 per cent. Per contra, les exportacions a l'Àfrica, a Amèrica i a altres països europeus augmenten, i cadascuna d'aquestes àrees ja representa a l'entorn del 10 per cent de les exportacions catalanes.

En aquesta línia que els comento, un fet històric: per primera vegada l'any 2011 i en el que portem de 2012 les exportacions catalanes han superat les vendes catalanes a la resta de l'Estat. El 2011 les vendes a Espanya van representar el 47 per cent de la facturació de les empreses catalanes, i l'exportació a la resta del món, el 53 per cent. Aquesta tendència s'incrementa en el que portem de 2012: 46 per cent i 54 per cent respectivament.

Aquestes són dades molt positives. Som la primera economia exportadora de l'Estat de molt llarg. De fet, un 28 per cent de totes les exportacions espanyoles tenen el seu origen a Catalunya. I som capaços, en un entorn on tots els països malden per exportar, de créixer més que la mitjana mundial i, per tant, de guanyar quota de mercat. Aquest fet és un signe clar de competitivitat de l'economia catalana, i concretament de la seva indústria.

Un segon element que cal destacar, que posa de manifest la voluntat de presència de l'economia catalana al món, és l'evolució del turisme. Igual que passa amb el comerç, les xifres de turisme mundial també creixen. Segons dades de l'Organització Mundial de Turisme, s'espera que el 2012 els moviments internacionals de turistes creixin a l'entorn del 5 per cent. A Catalunya, els resultats encara són més positius. Segons l'enquesta de moviments turístics en fronteres, Frontur, durant els primers vuit mesos de l'any 2012, 10,4 milions de turistes estrangers han visitat Catalunya, fet que suposa el 25,5 per cent de tots els que han visitat l'Estat espanyol i un 12 per cent més que en el mateix període de l'any anterior.

De fet, si ens basem en les xifres del 2011, Catalunya va rebre prop de 15 milions de turistes estrangers, fet que ens situa en la divuitena posició en el rànquing mundial, just per darrera del Canadà. Si parlem només a nivell europeu, Catalunya seria la desena potència turística, superant estats sencers com Holanda, Dinamarca i Suïssa.

Enguany, i per primera vegada a la història, l'aeroport del Prat ha superat Barajas com a origen i destí de passatgers, sense comptar els vols de connexió, amb 24,1 milions de passatgers entre gener i agost. Per tant, un cop més, les xifres demostren que el nostre destí és el món i que, de manera recíproca, el món tria Catalunya com a un destí rellevant.

Una tercera variable clau per demostrar el grau d'internacionalització de l'economia catalana, la inversió estrangera en activitat productiva, tampoc s'atura a casa nostra. Aquesta dada contrasta amb la de la inversió financera, sobretot creditícia, que es contrau.

Aquesta realitat inversora es veu confirmada per diferents estudis que es van publicant, el darrer, el d'Ernst & Young, situa Barcelona, i per extensió Catalunya, com la tercera regió europea més atractiva per a la inversió estrangera, després de Londres i París, i per davant de Madrid. Prova d'això és el fet que Catalunya s'ha convertit en una potència mundial en el comerç electrònic, per posar un exemple d'actualitat.

Molt recentment s'ha produït l'anunci d'una macro inversió, Barcelona World, a la Costa Daurada, de prop de 5.000 milions d'euros, la creació de dotze mil plaques hoteleres i la construcció de grans centres de convencions; una inversió al Camp de Tarragona que ha de permetre consolidar Catalunya com a referent turístic mundial.

L'atractiu internacional es mesura també per l'activitat firal i per la captació de grans esdeveniments internacionals. De fet, la capital de Catalunya és la primera ciutat en el rànquing de l'International Congress and Convention Association. Barcelona ha recuperat el lideratge firal, que havíem perdut a favor de Madrid. Hem aconseguit la capitalitat del Congrés Mundial del Mòbil, competint amb París, Munic i Milà, i el Simposi Internacional del Vehicle Elèctric, passant per davant de París i Ginebra.

Un altre exemple de grans esdeveniments internacionals serà la celebració dels X Games, organitzats per la cadena ESPN, i que seran retransmesos a 350 milions de llars de tot el món.

La internacionalització de la cultura i la indústria cultural catalanes és una altra de les nostres prioritats. El món ha canviat. Hem de passar de ser «la fàbrica d'Espanya» a ser una factoria de continguts tant a Espanya com a Europa o al món, si és possible. En aquest sentit, estem impulsant el Pla integral per la internacionalització de les empreses culturals catalanes, que significa potenciar accions de foment de noves actuacions en nous mercats –cinema, música, audiovisuals, videojocs–, afavorir la presència internacional d'autors catalans, la presència a fires i esdeveniments internacionals i el foment de traducció d'autors catalans.

El futur del nostre país exigeix progrés econòmic i un sector cultural potent, que n'és un factor de creixement clarament econòmic. Tenim un enorme talent cultural i tenim el dret i la necessitat de fer-lo circular pel món, sense impediments ni reticències.

Com a resum, podem dir que una bona part del que està relacionat amb l'exterior s'orienta en la bona direcció. En molts sentits, som atractius. El nostre món és el món. Això és més cert que mai, més necessari que mai i més urgent que mai. Per això, no s'entén la discussió absurda sobre l'acció exterior de la Generalitat. Cal reforçar-la, com ho fan tots els països seriosos del món, per ajudar a internacionalitzar encara més la nostra economia.

Si comparéssim l'economia catalana amb una embarcació de dos motors, veuríem que, ara per ara, n'hi ha un que funciona a velocitat de creuer –la demanda exterior– i un altre que no ofereix prou rendiment –la demanda interior de consum i d'inversió. A algú se li acudiria deixar de canviar l'oli i de posar benzina en el motor que funciona bé?

Malgrat aquests elements positius d'internacionalització de l'economia catalana, tal com els deia al principi, tenim un context preocupant de l'evolució de l'economia europea i de la zona euro, les quals, gairebé, es troben de nou en recessió, fet que manté totes les alarmes enceses.

A Europa li costa molt reaccionar, té un cos que pesa molt i es mou amb dificultat. A la Unió Europea i a la zona euro, s'ha posat l'austeritat i la reducció i control dels dèficits per sobre de qualsevol política de creixement econòmic. Entenem que l'austeritat és un valor que cal defensar, ara i després, un valor permanent; el perill, com hem dit altres vegades, és convertir aquest valor en un tòtem; aleshores, el remei podria ser pitjor que la malaltia. Sembla, però, que ara es comença a reacciona i tant de bo que no es facin passes enrere, com a conseqüència de les properes conteses electorals que han d'afrontar alguns països claus d'Europa i de l'euro.

En qualsevol cas, es fa palès i evident la necessitat d'una Europa més forta i més unida. En definitiva, uns «Estats Units d'Europa». Sabem que aquesta és una realitat molt difícil, ja que la història pesa molt i ho dificulta, però construir el futur hauria de pesar tant o més que la història. Construir el segle XXI amb eines del segle XIX es fa molt difícil.

Una altra dada molt preocupant d'aquests darrers mesos és la famosa «prima de risc», una expressió que ha entrat en el vocabulari popular; és a dir, la diferència d'interès dels bons espanyols a deu anys respecte dels alemanys.

Fa un any, la prima de risc espanyola se situava a l'entorn dels 310 punts; avui, es troba al voltant dels 425 i, al juliol –fa dos mesos enrere– se situava vora els 600 punts bàsics. Es diu que aquesta és una condició insostenible en el futur, que paguem com a país uns interessos pel nostre deute que són massa elevats. A tots aquells que fan aquestes afirmacions, que les comparteixo, els vull recordar que Catalunya, fa un any, ja tenia una prima de risc respecte del bo alemany equivalent al que es considera insostenible per part de les autoritats econòmiques espanyoles i la resta d'autonomies també.

Conclusió: fa més temps que l'Estat que hem de pagar tipus d'interès insostenibles. Això castiga el nostre pressupost i, per tant, el nostre estat del benestar.

Tanmateix, la dada més preocupant i colpidora és l'increment de l'atur i d'una realitat que se'n deriva, la major pobresa. L'atur ha seguit creixent el 2011 i el que portem del 2012. D'acord amb les dades més recents, les de l'atur registrat, el mes d'agost hi havia a Catalunya 622.882 aturats, mentre que un any abans eren 584.648; és a dir, en un any, 38.234 persones aturades més.

Si ho comparem amb el principi de la crisi, l'any 2008, hi ha 280.800 persones aturades més, d'acord amb l'atur registrat. L'atur s'ha més que duplicat en quatre anys. Certament, no són dades gens positives.

Ens podríem consolar dient que una taxa d'atur inferior a la de l'Estat és la que tenim, o que les darreres dades mensuals de l'atur registrat són més bones que les d'anys anteriors, però la realitat és que tenim un atur molt elevat, en termes europeus i de països desenvolupats.

Reduir l'atur ha sigut, des de l'inici de la legislatura, el principal repte que afronta el Govern de Catalunya.

Per resoldre aquest problema calen moltes i molt diverses actuacions, la majoria de les quals no estan a les nostres mans i algunes ni tan sols a les mans de l'Estat. La nostra responsabilitat, però, és actuar en tot allò que estigui a les nostres mans i donar suport a totes aquelles reformes que vagin en la direcció correcta, com ho estem fent.

Som conscients que la crisi i l'atur han agreujat la situació de moltes persones i de les seves famílies, que han vist com, en perdre la seva feina i en estar força temps aturats, es troben amb dificultat per atendre el lloguer, per pagar les quotes de la hipoteca o les despeses bàsiques de manteniment, fins i tot, en alguns casos, les pròpies de la manutenció.

A Catalunya hi ha 236.000 persones en atur de llarga durada, un 12,5 per cent més que fa un any; un exemple de com la crisi econòmica té unes conseqüències socials ben evidents.

La taxa de risc de pobresa se situa en un 19,9 per cent de la població catalana; a l'Estat, un 20,7 per cent i, a la Unió Europea dels vint-i-set països, un 16,4 per cent. La crisi i la pèrdua d'ocupació han propiciat que dins la tipologia de persones en risc de caure en situacions de pobresa, avui, hi hagi persones i famílies que, fins ara, havien viscut en una situació normalitzada i que aparegui un nou perfil de persones afectades que, de manera sobtada, s'han vist immerses en aquesta trista situació.

Aquesta és una de les conseqüències de les xifres d'atur, tot i que té un component estructural en la nostra societat, ja que, durant el llarg període de bonança que va viure Catalunya, no es van reduir de manera significativa els nivells de pobresa en el nostre país. Per entendre'ns, l'any 2006, en plena expansió econòmica, la taxa de risc de pobresa era del 19 per cent.

El cert és que la pitjor cara de la crisi persistent és la manca de creació d'ocupació neta. Se segueixen perdent més llocs de treball dels que es creen i, precisament, en aquest terreny, és on més es troben a faltar polítiques de creixement i d'estímul a nivell europeu. De fet, estem en una paradoxa, els països que més manen i influeixen a Europa són els que tenen nivells d'atur més baixos, i, per tant, els preocupen altres coses. El nostre cas és el contrari: tenim poc poder i molt atur.

Després, els explicaré, a la nostra escala, i amb els condicionants de les duríssimes restriccions pressupostàries, tot el que fem per evitar una major destrucció d'ocupació, impulsar una major reactivació econòmica i no baixar la guàrdia, amb l'atenció especial i prioritària cap als sectors més vulnerables de la nostra població.

Abans, però, cal referir-se a l'evolució de les finances públiques. L'esforç que el Govern està duent a terme per a reduir el dèficit i per a caminar cap a l'equilibri pressupostari és ingent; és una lluita titànica i molt desagraïda. A ningú li agrada reduir salaris i alterar condicions laborals, limitar programes de tot tipus, deixar d'invertir en infraestructures i equipaments o deixar d'atendre obligacions concretes per manca de

tresoreria suficient. Insisteixo que creiem en el valor de l'austeritat i en no estirar més el braç que la màniga ni en endeutar-se fins les orelles, però la necessària reducció del dèficit s'ha de fer d'una manera equilibrada i gradual, compassada a l'evolució de l'economia i preservant el valor de la cohesió social, i d'una manera lleial, dins de l'Estat espanyol, cosa que no està succeint, com després els demostraré.

Entenem l'austeritat com a valor, no com a dogma. És per aquest motiu que el Govern va presentar, en aquest Parlament, la Llei d'estabilitat pressupostària, on assumim clarament que, en matèria de pressupostos públics, no es pot gastar molt més del que es té; la varem presentar per pròpia iniciativa, sense cap obligació que vingués per part de l'Estat o de les institucions europees, perquè estàvem i estem convençuts que és una bona línia d'actuació i perquè hem heretat, com a país, una gran llosa en forma de deute públic que no volem que ofegui el benestar de les generacions futures.

Ha pertocat a l'actual Govern assumir decisions i accions valentes i decidides per aturar el dèficit i reduir el ritme d'increment del deute i fer allò que no es va fer, o es va fer molt tímidament, en els anys anteriors. Quan es podrien haver aprofitat els moments de bonança econòmica i els primers anys de crisi per ajustar els nivells de despesa, com varen fer la majoria de governs responsables d'Europa, a Catalunya, es va seguir gastant molt per sobre de les possibilitats reals. És per això que els ajustos que estem obligats a fer ara són més intensos del que voldríem, perquè es va perdre un temps molt valuós. Tot i així, els ajustos es realitzen, procurant no traspasar les línies vermelles de les polítiques socials, de benestar i d'igualtat.

Les dades que els donaré expliquen per elles mateixes la magnitud del que estem fent per retornar les finances públiques al camí de l'equilibri.

Abans, però, m'agradaria situar en el seu just context el debat sobre la reducció de la despesa pública, l'increment de la pressió fiscal i les famoses «retallades». Avanço que és un debat sovint presidit per la demagògia i pel populisme, disfressats –això sí– d'ideologia; en canvi, la realitat és una altra.

Fem-nos les preguntes següents:

Volem formar part de la Unió Europea i de l'euro?

Estem disposats a acceptar les regles del joc que comporta formar-ne part?

Som conscients que la política europea, amb majúscules, s'articula a través dels estats, sobretot dels més grans?

Som conscients que, a hores d'ara, Catalunya està sotmesa a la dura disciplina que ha de seguir l'Estat espanyol per mantenir-se a l'euro?

Estem disposats a no autoenganyar-nos, pensant que, des de Catalunya, podem canviar la política que han assumit tots els països de la Unió Europea sobre control de dèficits i d'endeutament? «Tots» vol dir «tots», dels més grans als més petits.

Sabem que Catalunya té, a hores d'ara, els mercats financers pràcticament tancats i que, per tant, gastar molt més del que tenim autoritzat pot significar no poder pagar allò que gastem de més?

Segons com responguem aquestes preguntes, les conseqüències són unes o altres. El que no és possible és quedar-nos amb tot el que ens agrada d'Europa i deixar de banda tot el que no ens agrada, o ens incomoda o ens «apreta».

I prova que les retallades no són qüestió d'ideologies ho és que governs europeus de tots colors i comunitats espanyoles de tots colors no tenen més remei que ajustar la despesa, abaixar els dèficits i controlar els endeutaments. A Europa les retallades no són ni de dretes, ni d'esquerres, ni de centre: les fan tots els països per complir les normes que entre tots han acordat.

El darrer exemple, el més potent i emblemàtic, el tenen a França amb el nou Govern socialista de François Hollande. Es va presentar a les eleccions dient que canviaria la política d'austeritat europea defensada per Alemanya, equilibrant-la amb polítiques de creixement econòmic. Pocs mesos després de ser elegit president, ha fet la major retallada de la història de l'actual República Francesa. I França, dintre d'Europa, no és qualsevol cosa.

A Catalunya, el marge de maniobra és encara més estret. El nostre punt de partida és pitjor pels dèficits i deutes acumulats. No recaptem els impostos ni podem dur a terme una autèntica política tributària, i a més estem sotmesos a les lleis bàsiques de l'Estat sobre polítiques sanitàries, educatives i socials, nucli dur dels pressupostos de la Generalitat.

Què els vull dir amb tot això? Doncs, molt senzill: que prometre a la població que s'acabaran les retallades és enganyar, i de l'engany sempre se'n deriven pitjors conseqüències que de la veritat.

El punt de partida per a l'elaboració dels pressupostos de la Generalitat dels darrers dos anys són unes finances públiques marcades per importants desequilibris. L'any 2010, el dèficit va assolir màxims històrics: més de 8.000 milions d'euros, que representaven més del 4 per cent del nostre producte interior brut. Aquesta situació, clarament insostenible, és la que estem redreçant amb les mesures d'ajustament aplicades a través de les lleis de pressupostos i d'acompanyament dels darrers dos anys i del tercer pla d'ajust que ens varem veure obligats a aplicar el mes de juny.

Cal tenir en compte que l'ajustament que hem hagut d'assumir aquests dos anys és de tal magnitud –entre 4 i 5.000 milions d'euros– i té tants condicionants, que ha resultat aconsellable plantejar-lo en més d'un exercici per tal de no afectar el nucli essencial del nostre estat del benestar. I, com ara els explicaré, els condicionants que ens hem trobat no són menors.

El primer dels condicionants és l'evolució de les despeses financeres. Els interessos del deute, entre el 2010 i el 2012, han passat de 1.439 milions d'euros a 2.444, és a dir, més de 1.000 milions d'euros d'augment en només dos anys.

El segon dels condicionants és que hem hagut de fer front a uns compromisos de despesa que vàrem trobar, procedents de moltes inversions fetes i no pagades, i a les quals ara hem de fer front. De fet, entre els anys 2011 i 2012, la Generalitat ha de pagar un total de 1.500 milions d'euros, que corresponen a pagaments diferits per inversions ja efectuades.

El tercer dels condicionants és el fet que la recessió econòmica no permet un creixement dels ingressos tributaris per la via d'una major recaptació.

Cal ser conscients d'aquestes circumstàncies. Per una banda, ens veiem obligats a reduir despesa, i per l'altra, hem d'assumir l'herència del deute en forma d'un elevat volum dels interessos i les obligacions en inversions en finançament diferit. Tot això en un moment en què no ens vénen més ingressos, sinó menys, i a més cal afegir-hi els incompliments del Govern de l'Estat amb Catalunya, a què després em referiré.

De les mesures adoptades per reduir la despesa destaca la reducció de les retribucions del personal al servei de la Generalitat. És per això que en aquest punt de la meua intervenció vull posar en valor el sacrifici fet en primer lloc pels treballadors públics, perquè se'ls critica molt, però els darrers tres anys han vist com el seu poder adquisitiu es reduïa entre un 10 i un 15 per cent; no és una reducció menor. El mateix es pot dir per als alts càrrecs, que han vist com les seves retribucions es reduïen entre un 25 i un 30 per cent aquests darrers anys; tampoc és una reducció menor. A la funció pública ara es treballa més i es cobra menys, i per això els ciutadans hem d'estar-los agraïts, perquè, per tal de no afectar més els serveis públics, els professionals de l'Administració de la Generalitat han hagut de renunciar a una part dels seus ingressos.

Pel que fa a les polítiques de majors ingressos, el Govern de la Generalitat ja ha actuat per tres vies. En primer lloc, mantenint l'elevada fiscalitat vigent a l'IRPF –la més elevada de tot l'Estat– i augmentant l'impost sobre actes jurídics documentats i l'impost sobre vendes minoristes de determinats hidrocarburs. En segon lloc, aplicant sense cap reducció l'impost sobre el patrimoni que va recuperar l'Estat fa dos anys. En tercer lloc, buscant noves fórmules de participació dels usuaris a determinats serveis; d'aquesta manera s'ha creat l'impost sobre l'estada en establiments turístics, el tiquet moderador sobre la recepta mèdica –l'euro per recepta– o l'augment de les taxes universitàries, entre d'altres.

Tanmateix, malgrat els esforços duts a terme, a mitjans de l'any 2012 ens hem vist obligats a fer un tercer pla d'ajust, un ajust no previst inicialment, com a conseqüència de mesures d'estalvi adoptades unilateralment per l'Estat, especialment en els àmbits de la salut i de l'ensenyament, i per la reducció que de manera unilateral fa el Govern de l'Estat de determinades transferències, com per exemple el Fons d'acollida i d'integració dels immigrants, el Pla únic d'obres i serveis, menys ingressos per al transport públic, reducció de les polítiques actives d'ocupació, de les transferències als centres especials de treball per a persones discapacitades, del cofinançament de les places de llars

d'infants o dels recursos destinats al Pla de lluita contra la sida.

Com els deia, el repartiment de càrregues i sacrificis entre l'Estat i les comunitats autònomes s'està fent enmig d'una deslleialtat gran per part dels governs centrals de tots colors. Els en posaré un exemple. L'Estat espanyol, «apretat» per l'excés de dèficit, demana més temps a la Unió Europea per complir amb l'objectiu de reducció del dèficit. Nosaltres hi estem d'acord. Ara bé, fa el mateix, l'Estat, respecte de les autonomies que estaven en una pitjor situació, com Catalunya? La resposta és que no. El tracte que l'Estat espanyol té a Europa, de guanyar més temps, l'Estat no el concedeix a les autonomies que estaven en una pitjor situació.

Un altre exemple. L'Estat aconsegeix, per als anys 2012 i 2013, no haver de retallar tant, per acord amb la Unió Europea. La lògica portaria al fet que si les autonomies representen un 36 per cent de la despesa pública de tot l'Estat, i els ajuntaments, un 13 per cent, es repartissin les menors retallades entre tots els nivells de l'Administració, proporcionalment al pes de cadascú en la despesa pública. Què es fa? S'ho queda tot el Govern central. Res per a les autonomies, res per als ajuntaments. La conseqüència d'aquesta actuació deslleial és que els majors ajustos s'han de fer en salut, en ensenyament i en serveis socials, gruuix de la despesa autònoma.

Pel que fa a l'endeutament acumulat de què tant es parla en alguns mitjans espanyols i europeus, acusant i assenyalant les autonomies, i molt especialment Catalunya, de ser els responsables de l'endeutament de l'economia espanyola, les dades són concloents: l'Administració central acumula el 76,5 per cent de tot l'endeutament, mentre que les comunitats autònomes només representen el 18,8 del deute espanyol, i les corporacions locals, de què tant es parla, el 4,7. On és el problema real?

En el cas concret de Catalunya, la situació s'agreuja per l'acumulació d'incompliments concrets i l'impagament de deutes. Se'ns deuen, encara se'ns deuen 970 milions d'euros per concepte d'infraestructures, que s'havien d'haver pagat els anys 2011 i 2012. El Govern Zapatero va marxar sense pagar, i el Govern Rajoy ha arribat sense pagar i sense reconèixer els deutes. Una cosa semblant passa amb l'anomenat Fons de competitivitat: ni un euro per al 2011, ni un euro per al 2012.

És lleial aplicar un procés de centrifugació de la despesa de l'Estat cap a les autonomies o no pagar els deutes reconeguts i, de manera paral·lela, responsabilitzar-les davant l'opinió pública europea de ser les culpables del dèficit i del deute de l'economia espanyola? És lleial acusar Catalunya d'estar sempre demanant, com fan alguns, quan no se'ns paguen els deutes i, a més, tenim un dèficit fiscal anual d'uns 16.000 milions d'euros?

A totes aquestes consideracions, imprescindibles per entendre bé el context en què ens movem, cal afegir-hi algunes reflexions més abans d'analitzar sintèticament com abordem els grans projectes de reactivació econòmica, creació d'ocupació i manteniment del nucli dur del nostre estat del benestar.

Primera reflexió. En només deu anys, Catalunya ha augmentat en 1 milió de persones la seva població, gairebé totes procedents de l'exterior. La intensitat d'aquest moviment migratori en un espai tan curt de temps no té precedents a Europa, i en un moment com l'actual provoca una tensió forta sobre els serveis públics en general. Tenim menys diners i moltes persones més per atendre.

Segona reflexió. El pes de les polítiques socials en el pressupost de la Generalitat ha augmentat aquests darrers dos anys. El total de recursos és menor, perquè hi ha menys diners, però la prioritat de les polítiques socials no només no ha disminuït, sinó que s'ha reforçat; i això, com abans he dit, malgrat que l'acumulació de deutes ens obliga a pagar més interessos, i malgrat que ara hem de pagar moltes inversions que es varen començar sense disposar dels recursos suficients.

Tercera reflexió. La societat catalana, igual que la majoria de societats occidentals, està experimentant un procés accelerat d'envelliment de la població. Aquest fenomen té conseqüències en l'àmbit sanitari i farmacèutic, a través de pacients pluripatològics –que pateixen diverses malalties– i que requereixen més medicació, i també té conseqüències en l'àmbit social, ja que creix la demanda de serveis d'atenció a les persones dependents. En definitiva, l'envelliment de la població catalana comporta un augment de la demanda de polítiques socials i de salut, i aquesta tendència s'incrementarà.

Quarta reflexió. El fracàs i l'abandonament escolar estan començant a baixar, tot i que les xifres segueixen sent altes amb relació a les mitjanes europees. No hi ha repte més important ni batalla més decisiva a superar aquests propers anys.

Cinquena reflexió. Catalunya ha de seguir treballant sense abaixar la guàrdia en la seva aposta per la producció científica, la innovació i la recerca. En moments de dures restriccions pressupostàries, cada euro invertit en aquest camp ha de tenir el màxim retorn. Fa pocs dies, amb motiu del pregó de la Mercè, el director de l'Institut de Ciències Fotòniques, el doctor Lluís Torner, explicava que el nostre país podia aspirar, en una sola generació, a formar part de l'elit mundial en matèria de recerca. Un repte així canvia la fesomia d'un país.

Sisena i darrera reflexió. Catalunya disposa no només d'un cos de servidors públics compromès i qualificat, sinó també d'una extensa xarxa d'entitats i associacions que al llarg dels anys han anat ampliant i diversificant els serveis d'atenció a les persones fins a esdevenir imprescindibles per al manteniment de la cohesió social del nostre país. Entitats que conformen el teixit associatiu en àmbits tan diversos com la salut, l'ensenyament, els serveis socials, la cultura, l'esport i tants d'altres, estan exercint en aquests moments difícils un autèntic colideratge en la nostra societat.

Com a resum de tot plegat i per posar-ho tot sobre la taula amb un judici clar i crec que poc dubtós, tenim, a criteri meu, una Catalunya cada vegada més oberta i orientada al món, més competitiva, més poblada però alhora amb més tendència a l'envelliment, amb una

mica menys de fracàs escolar i millor formació professional, amb més atur i més pobresa, amb un model productiu que s'adapta als nous temps, amb millores a la universitat i a la recerca, i amb un teixit associatiu altament responsable i cada cop més eficient, i amb una consciència creixent que futur nacional i model de país van íntimament agafats de la mà.

Acció de govern. El Govern ha desenvolupat la seva tasca procurant en tot moment actuar amb la màxima transparència, participació i explicació dels resultats de la seva gestió. Abordem ara com fem front a la reactivació econòmica i a la creació d'ocupació en funció de les nostres competències, capacitats i recursos actuals. Sintèticament, els eixos d'actuació aquests gairebé dos anys de mandat són els següents.

Primer eix: aprimament, austeritat i agilitat a l'Administració. Tots els estaments de la Generalitat s'han aprimat. Tothom es comporta, crec poder-ho dir, amb austeritat. Tot el que era superflu o prescindible s'ha eliminat. Queden reformes per fer en aquest terreny, però el camí està més que endegat. Hi ha menys normes. I en poc més d'un any de legislatura varem impulsar i aprovar les cinc lleis òmnibus, totes adreçades a les tres as: aprimament, austeritat, agilitat.

A banda d'aquestes lleis, s'han implementat moltes altres mesures d'agilitat i eficiència de l'Administració. Per exemple: finestreta única de subvencions en matèria de cultura; simplificació de l'Administració agrària, havent passat la presentació electrònica del 60 al 96 per cent; introducció de la gestió telemàtica a fi que els ramaders puguin acabar fent les pròpies guies; implantació de la nova Oficina Judicial a Girona i del sistema d'e-justícia.cat, que ha convertit Catalunya en referent estatal pel que fa a l'expedient electrònic judicial; generalització de la recepta electrònica en la salut –80 per cent d'utilització en aquest moment– i gran impuls a l'anomenada «carpeteta personal de salut», un espai digital de consulta sobre la salut personal que en sis mesos ha passat de 80.000 usuaris a 811.000, més d'un 10 per cent de la població catalana; desenvolupament de la finestreta única empresarial, que a finals d'aquest any 2012 haurà aconseguit eliminar 57 tràmits i simplificar-ne 202.

El Govern també col·labora intensament amb tota la resta d'administracions del nostre país i especialment amb aquelles que l'ajuden a configurar-lo en tota la seva plenitud, és a dir, ajuntaments i consells comarcals, perquè creiem en l'equilibri territorial i volem que tothom tingui les mateixes possibilitats visqui on visqui. Una prova d'això és la potenciació del programa «Viure al poble»; no només no l'hem reduït, sinó que l'hem incrementat.

En aquest àmbit, a més d'una col·laboració lleial i diàleg constant, ja que hem desplegat tots els òrgans de relació bilateral previstos entre la Generalitat i les administracions locals, hem procurat ajudar-los en la mesura del possible a superar les dificultats financeres per què passen.

En aquest sentit, s'ha creat un mecanisme de col·laboració i seguiment de la situació financera de tots els municipis catalans per atendre les necessitats finance-

res més urgents. Així, vàrem signar el passat dia 8 de març el Pla extraordinari d'assistència financera local entre la Generalitat i les quatre diputacions que permet que pràcticament tots els ajuntaments puguin millorar la seva tresoreria.

I també pel que fa al Pla d'obres i serveis s'ha treballat molt intensament per compassar el ritme de la capacitat d'inversió dels ajuntaments amb les disponibilitats pressupostàries. A més, hem hagut de fer això reduint molt –molt– dels endarreriments que vàrem trobar de la gestió del Govern anterior, i hem intentat afectar el mínim possible la despesa corrent dels ajuntaments prioritzant aquelles partides que s'adrecen a aquest concepte.

Però, a més de la col·laboració financera, també estem treballant en un nou model de relacions amb el món local. En primer lloc, dissenyant un nou pla d'obres i serveis que prioritzi mantenir abans que fer coses noves, o prioritzar, fer les coses necessàries estratègiques i generadores de riqueses abans que coses monumentals i no viables. En segon lloc, s'està treballant amb les entitats municipalistes a posar les bases de futura governança local a Catalunya amb l'Avantprojecte de llei de governs locals. I, finalment, s'està treballant per garantir que les reformes estatals no afectin el model local que estem configurant.

A banda d'aquest primer punt –aprimament, austeritat i agilitat–, el segon punt per reactivar l'economia i crear ocupació és la mobilització a fons de l'Institut Català de Finances per compensar en part la manca de finançament al teixit empresarial; en menys de dos anys s'han canalitzat prop de 1.200 milions d'euros en crèdits i avals, més de la meitat dels que es va preveure per a tot el mandat. El més important, però, és que el 98 per cent dels destinataris i el 83 per cent dels imports d'aquest crèdits són per a autònoms, microempreses i pimes, amb una clara reorientació de l'Institut Català de Finances cap a la part més dèbil i castigada del teixit productiu.

Tercer, foment de l'esperit emprenedor; és una de les claus de la recuperació. Enguany els alumnes de tercer d'ESO cursaran una matèria de foment de l'esperit emprenedor; cal començar des de la base per arribar a aconseguir el gust i la mentalitat de crear projectes empresarials personals. També cal, però, actuar sobre la base productiva existent. Això ho duem a terme a través del programa «Catalunya emprèn», que pretén ajudar a generar un mínim de seixanta mil noves empreses en els propers quatre anys.

En aquest àmbit de l'esperit emprenedor hi ha senyals molt positius i poc coneguts. Al nostre país tenim gent creativa i amb empenta. L'any 2011, després de quatre anys de caiguda, la taxa d'activitat emprenedora va ser del 6,82 per cent, i es va situar per damunt de la mitjana espanyola i molt a prop de la mitjana europea. Això significa que l'any passat més de 334.000 persones a Catalunya o bé estaven intentant començar una nova activitat o feia un màxim de tres anys i mig que havien creat una empresa nova. Però hi ha una dada encara més significativa, que fa augmentar la confiança en el nostre país: el 78 i mig per cent de les empreses que es

van crear va ser per oportunitat i no per necessitat, fet que representa una de les millors xifres d'Europa en aquest aspecte.

Per tant, ens hem de felicitar que l'activitat emprenedora, una de les nostres senyes d'identitat, està repuntant, i, a més, ho fa de manera no forçada per l'entorn, sinó perquè es detecten oportunitats d'activitat econòmica.

Quart, suport a la política industrial. En un moment en què moltes empreses estan patint les condicions de mercat, les restriccions de crèdit i les dificultats de cobrament, el Govern va elaborar, des de començaments de la legislatura, un mapa de riscos empresarials que detecta riscos de tancament o deslocalització i permet actuar preventivament. En poc més d'un any s'ha pogut actuar en unes setanta-cinc empreses prou emblemàtiques i preservar uns divuit mil llocs de treball que altrament s'haurien perdut per a la indústria catalana.

A banda d'aquesta acció preventiva, s'ha intensificat la política de creació de clústers i s'ha culminat una macroacció per utilitzar la Generalitat com a element tractor per arrossegar activitat industrial d'alt valor afegit.

Aquesta macroacció s'ha centrat en l'àmbit de les tecnologies de la informació i la comunicació, les TIC. El Govern ha realitzat un concurs a gran escala concentrant tota la inversió en telecomunicacions de la Generalitat i les seves empreses públiques a través d'una fórmula pionera a Europa –els diàlegs competitiu–, i amb el resultat següent: estalvi de despesa d'un 28 per cent, millora tecnològica i compromís de nous projectes industrials d'innovació i de recerca en l'àmbit de les TIC; és a dir, estalviem diners, modernitzem serveis i aconseguim inversions estratègiques; una política industrial en majúscules, a partir del poder de compra de l'Administració, que ens consta que a més a més ha estat seguida per altres governs autonòmics i europeus i que ens permetrà també escampar la banda ampla per tot el territori català.

Cinquè, nova orientació de la formació professional i canvis en el model universitari. Són dues palanques essencials per a la reactivació i creació d'ocupació de major qualitat. Així, l'oferta de formació professional inicial en les diverses modalitats ha continuat creixent: 12.186 noves places amb relació al curs passat; no és un increment menor.

Aquest curs hem iniciat un nou procés que ha de contribuir de manera significativa a reduir l'atur juvenil: la implantació de la formació professional dual, com la que fan a Alemanya. En aquest model de formació, el centre docent i l'empresa comparteixen la responsabilitat formativa en la qualificació dels alumnes, així una part dels aprenentatges es porta a terme en l'activitat ordinària de l'empresa i, a canvi, els alumnes reben o bé una beca salari o una retribució vinculada a un contracte d'aprenentatge. Aquest curs la formació dual s'aplica a 26 cicles formatius, 17 centres docents –14 d'ells públics–, i afecta 534 alumnes i més de 100 empreses de tot tipus. Creiem que és el bon camí.

També en la línia de la millora de la qualificació, hem impulsat els programes formatius de segona oportunitat, és a dir, oferir formació i la possibilitat d'obtenir titulació a joves de més de disset anys que no tenen el graduat escolar o a joves de vint-i-cinc o més anys que s'han quedat a l'atur i volen formar-se millor. Fixin-se en les dades: un 15 per cent dels alumnes de formació professional de grau mitjà i un 27 per cent dels de grau superior tenen més de vint-i-cinc anys, i en els ensenyaments professionals a distància, aquest percentatge s'eleva al 88 per cent.

A nivell de política universitària, s'ha dut a terme un debat amb les universitats per definir els nous criteris de la programació universitària per al període 2012-2015; en base a aquests reestructurarem l'oferta universitària de grau i màster amb l'objectiu d'incrementar-ne la qualitat, l'eficiència i la internacionalització.

El Govern ha establert per al curs 2012-2013 una nova política de preus dels serveis universitaris més equitativa i condicionada als nivells de renda familiar, i amb un major equilibri entre l'aportació pública i la privada. Es vol millorar l'eficiència en l'ús dels recursos públics amb una major coresponsabilitat dels estudiants beneficiaris dels serveis acadèmics.

S'ha gestionat el primer fons de beques propi de la Generalitat de Catalunya adreçat als estudiants universitaris d'acord amb els nivells de renda familiar i un bon rendiment acadèmic, les beques Equitat i les beques Excel·lència Acadèmica.

La propera Llei de la ciència ha de servir per dibuixar un marc de referència ordenat i competitiu per a la recerca al nostre país. I de cara al proper curs es podrà prosseguir amb el pla Serra Hünter 2012-2015, que permetrà incorporar professorat permanent d'excel·lència en docència i recerca.

Sisè eix, prioritització de les infraestructures decisives de cara a la competitivitat exterior. El Govern, igual que el Parlament i la societat catalana, s'ha abocat en la defensa del corredor ferroviari mediterrani. En un moment en què hi ha pocs recursos per invertir, cal ser extremadament curós amb els projectes que realment poden significar un impuls al creixement econòmic. En aquest sentit, connectar els ports de Tarragona i Barcelona amb ample de via europeu cap al cor del continent europeu representa el projecte de major importància. És curiós i simptomàtic que Espanya porti vint anys invertint en l'alta velocitat i tingui una de les xarxes més potents d'alta velocitat del món, i encara no hagi aconseguit que ni una sola línia completa connecti amb el continent europeu. Increïble, però cert.

D'altra banda, un dels àmbits on major esforç està fent el Govern de la Generalitat és en el del transport públic, un dels components de les polítiques de benestar social i de sostenibilitat ambiental per contribuir al manteniment de la xarxa de serveis de transport públic en el conjunt del territori de Catalunya.

Hem incrementat, malgrat les reduccions pressupostàries generals, les aportacions econòmiques tant a l'Autoritat del Transport Metropolità de Barcelona com a les de Lleida, Girona i el Camp de Tarragona. En el

cas de l'ATM de Barcelona, aquest esforç pressupostari ha estat motivat en gran part per la reducció de les aportacions previstes per part de l'Administració de l'Estat.

Amb aquest esforç pressupostari hem incrementat els sistemes de tarifació social, allargant fins als tretze anys la gratuïtat per als menors en els sistemes tarifaris integrats i incorporant noves bonificacions per a les persones que es troben en situació d'atur.

El propòsit de futur és garantir la continuïtat del sistema i propiciar un canvi en el conjunt dels sistemes tarifaris, ja iniciat en aquest darrer exercici, de forma que s'afavoreixi aquells usuaris que fan un ús més freqüent del transport públic. A més, el Pla d'energia i canvi climàtic confia al transport públic un paper clau per assolir els objectius de l'estalvi energètic i de la reducció d'emissions contaminants.

Setè eix, el nou Pla de desenvolupament de les polítiques actives d'ocupació de Catalunya després d'una dràstica reducció de l'aportació dels fons de l'Estat que ens obliga a replantejar les actuacions tradicionals en aquesta matèria.

El Govern, vista la nova situació, prioritza programes de formació específica i subvenciona contractes laborals adreçats als joves i als desocupats de llarga durada que són els col·lectius més castigats per la persistència de la recessió econòmica.

Hem engegat un pla per detectar el treball no declarat i fomentar la coresponsabilitat entre empreses i persones en situació d'atur, coordinant millor la inspecció de treball de Catalunya i la de l'Estat. I continuem amb el procés de reforma del Servei d'Ocupació de Catalunya per convertir-lo en un servei àgil i eficaç en la recerca d'ocupació, i coordinar-lo amb els agents privats que intervenen en aquest camp.

Vuitè eix, redimensionament dels centres d'innovació a fi que guanyin dimensió i massa crítica, manteniment dels programes d'internacionalització a través d'ACCIÓ adreçats a augmentar el nombre d'empreses exportadores i realització de polítiques de competitivitat per a tots els sectors estratègics de l'economia catalana.

Malgrat que les dificultats de l'economia no amainen, Catalunya segueix comptant amb sectors productius molt diversificats que milloren la productivitat i la seva posició competitiva. Alguns exemples ben evidents són la indústria agroalimentària, la gastronomia i sectors de la pagesia i la ramaderia, la química, les empreses culturals –Catalunya és el cinquè clúster europeu en indústries culturals–, la logística, el disseny i la moda, el turisme, l'energia, l'automoció, les tecnologies de la informació i la comunicació, la biomedicina i la biotecnologia, les indústries esportives, el comerç, els serveis a les persones grans o discapacitades, el parament de la llar, el tractament de residus i les ecoempreses, l'enginyeria, alguns subsectors de la metal·lúrgia i del material de transport i un llarg etcètera.

L'altra gran cara de l'acció del Govern, a banda de la reactivació econòmica i la creació d'ocupació, és el

manteniment del nucli dur de les polítiques de benestar i cohesió social.

No els amago la preocupació del Govern i la meua per la pressió a què està sotmès el nostre estat del benestar. Les necessitats creixen a mesura que la crisi avança i els recursos disminueixen. És una situació enverinada, gairebé diabòlica. La podríem descriure així: Catalunya genera prou recursos amb el seu propi esforç col·lectiu per no haver de fer retallades i mantenir el seu estat del benestar; molts d'aquests recursos se'n van i no tornen –dèficit fiscal–; els que se'ls queden no volen negociar una proposta amplament aprovada per aquest Parlament –pacte fiscal–; ens imposen unilateralment l'objectiu de dèficit sense negociació; també ens imposen unes lleis bàsiques que consoliden drets i ens obliguen a gastar diners que s'han quedat ells prèviament. Si com a conseqüència d'això fem més dèficit del que ens han imposat, apareixem com a malgastadors i les agències de qualificació ens abaixen el ràting. Això ens tanca els mercats financers i hem d'anar a demanar diners a qui té la clau de la caixa. I quan ho fem la història acaba normalment amb alguna frase memorable de l'estil «mientras unos pagan, Cataluña pide». I si dius que això no pot continuar així, et responen que no hi ha res a parlar i que no és el moment d'empipar.

Malgrat aquest context, que podríem qualificar d'inhòspit, crec que podem parlar d'una certa normalitat en el funcionament dels serveis públics del nostre país, gràcies a l'actitud responsable dels servidors públics, la molt positiva col·laboració de les corporacions locals, la gran tasca del teixit associatiu i la comprensió i la implicació de la ciutadania. La suma de tots aquests capteniments fa possible preservar l'essència de les polítiques de cohesió, sotmeses, hi insisteixo, a una tensió creixent, que no només no es relaxarà, sinó que probablement s'intensificarà més els propers mesos. Analitzem, doncs, encara que sigui sintèticament, els grans temes que articulen les nostres polítiques de benestar i cohesió.

Començant per l'ensenyament, gràcies a les actituds positives que abans els comentava, s'han pogut afrontar amb normalitat acadèmica els dos darrers inicis de curs, que han suposat un augment conjunt de prop de cinquanta mil nous estudiants, amb una plantilla de professors que s'ha hagut de reduir.

Tothom sap que les dificultats pressupostàries han incidit de manera directa sobre el personal docent i de serveis a l'escola pública i a la concertada. Hem hagut de reduir salaris, hem hagut de prendre mesures per augmentar el nombre d'hores de docència i hem hagut de renunciar a contractar nous professors. Però malgrat les tensions –que hi són, lògicament– el sistema funciona, i en algun sentit fins i tot millora.

Així, en aquests darrers dos cursos hem implantat el Pla a favor de l'èxit escolar, que té per objectiu reduir de manera significativa el fracàs escolar. Aquest pla pivota essencialment sobre el reforç del Pla d'impuls de la lectura i la consolidació del suport escolar personalitzat, programa mitjançant el qual es fa una detecció precoç dels alumnes amb dificultats d'aprenentatge i

se'ls ofereix un reforç flexible i de durada variable, segons les necessitats. Actualment hi ha un 26 per cent d'alumnes d'educació infantil, especialment de P4 i de P5, i un 48 per cent d'alumnes d'educació primària que reben aquest suport individualitzat a l'escola pública; com veuen, una població escolar no pas menor.

També és oportú destacar l'increment d'unitats de suport a l'educació especial, per a nens i nenes amb alguna discapacitat, que ha passat de 332 unitats a 354; per tant, s'ha incrementat.

Un altre dels objectius que s'adrecen a millorar l'èxit escolar i també a fomentar les carreres científicotècniques entre els nostres joves ha estat l'augment de les hores de matemàtiques. Per aquest motiu, a partir de l'actual curs els alumnes de segon i de quart d'ESO disposaran de setanta hores més de matemàtiques.

En darrer terme, hem reintroduït les avaluacions extraordinàries de setembre a l'ESO i al batxillerat, per tal de reduir el nombre d'alumnes que es veuen obligats a repetir curs. En aquest sentit, hem passat d'un 53,8 per cent de graduats d'ESO a un 62,3, gairebé deu punts d'increment en un sol any; una tendència, per tant, esperançadora.

A més, gràcies a les modificacions del procés de preinscripció i de les zones, en el curs que ha començat aquestes setmanes un 93,2 per cent de famílies catalanes han pogut portar els seus fills i filles al centre educatiu que havien triat com a *primera* opció, en el que és un procés cap a la llibertat d'elecció de centres.

L'autonomia dels centres és un altre dels aspectes que s'ha potenciat. Concretament, a partir d'aquest curs s'ha concedit als centres la possibilitat d'organitzar les classes perquè puguin oferir la jornada compactada a l'ensenyament secundari. Com a conseqüència d'aquesta possibilitat, un 71 per cent dels centres públics que imparteixen ESO s'ha acollit a l'opció de la jornada compactada.

Un darrer comentari. Malgrat disposar de menys diners, s'ha anat invertint en els centres educatius. En dos cursos, els mòduls prefabricats s'han reduït en seixanta, xifra equivalent a les escoles noves. S'han ampliat o reformat quaranta-dos centres i s'han fet obres de millora a 554 escoles.

Continuant per l'àmbit de la salut, hem definit un nou model assistencial adequat a cada territori, el Pla de salut basat en les necessitats del pacient i les noves demandes, i amb una àmplia participació dels professionals. L'horitzó del pla és l'any 2015.

Permetin-me que els doni alguns flaixos d'accions concretes que milloren l'atenció sanitària a Catalunya, que, com tothom reconeix, segueix al capdavant dels sistemes de salut de l'Estat i de bona part d'Europa.

El Programa d'atenció a la cronicitat està millorant la coordinació entre l'atenció primària i l'atenció especialitzada en l'atenció a aquest tipus de pacients; es redueixen els reingressos i es facilita l'atenció a domicili.

La reordenació que hem fet durant el 2011 dels serveis d'atenció continuada i d'atenció urgent primària

ha tingut com a resultat una reducció de les urgències hospitalàries d'un 12 per cent respecte del 2007. Tot i que algunes intervencions programades no urgents s'endarrerixen, hem pogut accelerar les intervencions quirúrgiques en les malalties greus. Per exemple, en el cas de la cirurgia cardíaca, el temps d'espera és de 2,1 mesos, per sota dels 3 mesos de garantia que fixa el ministeri. En el cas de la cirurgia oncològica, ens mantenim per sota dels quaranta-cinc dies establerts internacionalment com a estàndard de qualitat.

Vull destacar també que hem reduït les llistes d'espera en el cas dels trasplantaments, un 6,7 per cent, i el nostre país lidera el nombre de trasplantaments renals, hepàtics i cardíacs.

Les millores introduïdes en la coordinació dels dispositius sanitaris en aplicació del Codi infart han permès que la mortalitat per infart de miocardi s'hagi reduït un 3 per cent.

S'ha posat en marxa l'Agència de Salut Pública de Catalunya, aprovada per una llei del Parlament.

S'ha aprovat un nou pla d'inversions en equipaments de salut 2012-2018, en base a les prioritats d'equipaments plantejades per les mateixes regions sanitàries.

S'ha creat l'Observatori d'Innovació en la Gestió de la Salut de Catalunya per compartir bones pràctiques entre centres proveïdors.

S'ha aprovat el Pla estratègic de recerca i innovació 2012-2015, i s'ha establert un model de finançament basat en resultats.

S'ha introduït, com és prou conegut, un tiquet moderador per a l'ús responsable dels medicaments, l'anomenat «euro per recepta».

S'ha potenciat l'ús dels genèrics, i s'ha arribat al 43 per cent del consum durant el 2011.

S'ha potenciat, com els deia abans, la recepta electrònica. De cada cent receptes que s'han fet a Catalunya durant el 2011, setanta-tres han sigut electròniques. Però ara ja són vuitanta de cada cent.

D'ara endavant caldrà seguir amb la revisió del càlcul de les llistes d'espera amb el nou model de gestió, per tal de millorar-ne la resolució i reduir-les en alguns casos, en concret en les intervencions quirúrgiques no urgents i en les consultes externes d'oftalmologia i d'aparell locomotor. Caldrà prioritzar el diagnòstic ràpid, especialment en el cas del càncer, a través d'un nou model de col·laboració entre l'atenció primària i l'especialitzada. Caldrà seguir en la línia d'aconseguir una major implicació del pacient en el coneixement de la seva malaltia, a través del Programa del pacient expert i de la coresponsabilització del ciutadà en la cura de la seva salut a través dels programes de salut pública. Es podrà posar en marxa un clúster d'oncologia, l'Oncocat, conjuntament amb el Biocat.

Pel que fa a les polítiques de benestar social, abans els he comentat les xifres preocupants d'increment de la pobresa al nostre país, com a conseqüència de la greu crisi econòmica i l'atur. En aquest sentit, el Govern és molt conscient de la necessitat de mantenir les políti-

ques de benestar, com a garant de la nostra cohesió social, tant com es pugui.

Fa només uns dies, Generalitat i entitats socials, grups parlamentaris, col·legis professionals i entitats municipalistes vam presentar el Pacte per a la lluita contra la pobresa a Catalunya, i vam deixar ben clar que la lluita contra la pobresa és un problema que ens afecta a tots i ens pertoca a tots sumar esforços per combatre-la. Aquest pla s'afegeix a les accions consensuades que ja es duen a terme en la lluita contra la pobresa, per un import de 427 milions d'euros.

Especialment cabdal és la implicació del Govern i de la societat en la lluita contra la pobresa infantil. En aquest sentit, s'han destinat recursos addicionals a la lluita contra la pobresa infantil i s'han identificat les zones del territori amb un risc especial per a la infància i l'adolescència. També, abans que acabi l'any, caldrà prioritzar la signatura del Pacte per a la infància a Catalunya.

La forta disminució de les partides estatals per a les polítiques actives d'ocupació afecta especialment la línia d'ajuts a la contractació per a centres especials de treball per a discapacitats. En aquest context, el Govern ha prioritzat *absolutament* el manteniment dels llocs de treball per a persones discapacitades actualment existents als centres especials de treball, així com els ajuts als professionals que donen suport a les persones amb discapacitat, tant als centres especials de treball com en la seva transició al treball a l'empresa ordinària.

En l'àmbit de la renda mínima d'inserció, el Govern dona resposta a les necessitats bàsiques dels ciutadans en risc o bé en situació d'exclusió social, especialment pel que fa als desocupats que s'han quedat sense cap tipus d'ingrés per causa de la crisi econòmica actual. En aquest sentit, el Servei d'Ocupació de Catalunya, en tots els programes, prioritza l'assistència de les persones sense prestacions i potencia els programes que combinin formació i contractació per paliar la manca de disponibilitat econòmica. En contra del que s'ha comentat en algunes ocasions, el Govern ha pressupostat més recursos, i no pas menys, per al PIRMI, que no pas els que figuraven en els pressupostos de l'any 2010.

En l'àmbit del suport a les persones dependents, el Govern ha mantingut el compromís d'avançar en el desplegament de la Llei de la dependència, tot i la reducció de les partides del Govern estatal. En la dotació de la Llei de la dependència es segueix produint un desequilibri flagrant: el Govern central posa menys recursos del que li pertoca, i, en canvi, la Generalitat en posa molts més. És el típic exemple de la deslleialtat institucional que impera a l'Estat: les Corts espanyoles legislen, es generen drets i expectatives per a les persones, no es posen els diners suficients, s'obliga les autonomies a pagar la diferència, això provoca dèficit i després se'ns renya per gastar de més.

De cara al futur s'haurà d'impulsar la llei catalana d'autonomia personal, que ha de servir per atendre de manera personalitzada i diferenciada les persones amb dependència. També durant els propers mesos

caldrà aprovar un nou projecte de llei d'accessibilitat que permetria facilitar l'autonomia de les persones amb mobilitat reduïda gràcies als avenços tecnològics en aquest àmbit.

Amb relació al nou Pla de suport al tercer sector social, caldrà prosseguir amb l'elaboració d'una llei del voluntariat i amb la substitució progressiva de les subvencions per a la concertació en les places del sector de la discapacitat.

En l'àmbit de la família, abans de final d'any es podrà aprovar el nou Pla integral de suport a la família 2012-2016, amb noves mesures en l'adopció internacional a través de l'estudi de nous països d'origen i de nous models d'entitats col·laboradores d'adopció internacional.

Pel que fa a l'habitatge, el Govern ha prioritzat el manteniment d'aquestes polítiques, malgrat les dificultats pressupostàries, i la necessitat de fer front al deute heretat amb els promotors d'habitatge social.

Conscient del risc d'exclusió social residencial, el Govern, mitjançant Ofideute, ha signat un conveni amb CaixaBank per a l'establiment d'un procés de mediació per a les persones amb dificultats per al pagament dels préstecs o crèdits hipotecaris de l'habitatge principal, previ a l'inici del procediment judicial d'execució hipotecària. S'està treballant per tal de poder estendre aquest model de mediació a la resta d'entitats financeres que operen a Catalunya. Per altra banda, s'està treballant en un acord amb aquelles entitats que tenen estoc d'habitatge, per tal que el posin a disposició de l'Administració per poder-lo destinar a lloguer social.

Hem aconseguit posar a disposició dels ciutadans més de tres mil habitatges públics que estaven buits quan vàrem accedir al Govern, i seguirem amb la nostra política d'incentivació del lloguer a través de la intermediació de la Xarxa de Mediació per al Lloguer Social, que durant el 2011 ha mediat en el lloguer de més de tres mil habitatges.

En l'àmbit de la seguretat, el Govern ha aprovat el Pla de seguretat de Catalunya, que ha suposat la modificació de l'organització policial, potenciant la creació d'unitats especialitzades i programes operatius específics i aconseguint una reducció dels índex de delinqüència a Catalunya i de la població reclusa.

El Pla de seguretat també impulsa la construcció del sistema únic de policia, fonamentat en els cossos de Mossos d'Esquadra i en els de policies locals, sistema que requerirà una nova llei de policia de Catalunya.

Les polítiques de seguretat del Govern s'han dirigit i es dirigiran a garantir l'ordre públic i la convivència ciutadana com a garant del nostre model de cohesió social. En aquest sentit, s'està elaborant un projecte de llei sobre l'ús de l'espai públic on s'estableixin unes normes clares i conegudes de convivència cívica en els espais compartits pel conjunt de la ciutadania.

Pel que fa a la prevenció i extinció d'incendis, caldrà implantar un nou model de gestió, de regió única, i un nou projecte tecnològic per millorar la gestió de l'ac-

tivitat dels nostres professionals i voluntaris, especialment en l'àmbit de la prevenció.

Tenint en compte les condicions especialment dures que s'han viscut aquests darrers mesos, amb molta sequera i temperatures molt altes, crec que tots plegats podem enorgullir-nos de disposar d'uns cossos de Bombers i d'Agents Rurals integrats per bons professionals, que, junt amb bombers voluntaris i agrupacions de defensa forestal, ofereixen a la ciutadania uns nivells de qualitat i d'intervenció dignes dels països més avançats del món. I això en un moment en què les enormes dificultats pressupostàries no permeten invertir el que caldria.

I, finalment, en l'àmbit cultural hem reforçat el teixit cultural del país. Hem renovat i simplificat l'estructura cultural pública; hem reforçat la nostra cooperació amb tots els sectors culturals; hem reforçat la visibilitat del nostre patrimoni museístic i monumental; hem recolzat la cultura tradicional –un dels nostres grans actius de cohesió social en el territori–; hem internacionalitzat la nostra producció cultural; hem preparat estratègicament el nostre futur cultural posant les bases d'un acord nacional, que també vostès, els diferents grups parlamentaris, han ajudat a elaborar.

Entro en la part final de la meua darrera intervenció com a president de la Generalitat en aquesta legislatura enllaçant amb les reflexions que els adreçava a l'inici de la sessió.

En el meu discurs d'investidura, el desembre del 2010, vaig parlar de la transició nacional que Catalunya havia de dur a terme, i vaig afegir-hi –vostès ho deuen recordar– «sense límits»; un concepte que després he repetit en diverses ocasions. La meua tesi era, i ho segueix essent, que, de la mateixa manera que Espanya havia fet la seva transició cap a la democràcia, a finals dels anys setanta i a principis dels vuitanta, a Catalunya li convenia realitzar la seva pròpia transició basada en el dret a decidir.

Val a dir que la formació política que represento, junt amb altres formacions polítiques catalanes, havia treballat durant un llarg període, de més de tres dècades, de manera constant i lleial per fer d'Espanya un estat democràtic, europeu, pròsper, benestant i modern. I crec que en bona part, en bona mesura, s'ha aconseguit. Ho havíem fet amb l'esperança..., o ho havíem fet també amb l'esperança, fins i tot amb la confiança, que una Espanya així, dotada d'una constitució oberta i flexible, superaria els seus dimonis atàvics i permetria que Catalunya anés desenvolupant el seu autogovern, la seva identitat i el seu model de societat d'una manera natural i progressiva.

La majoria absoluta del Partit Popular entre els anys 2000 i 2004 ja va donar símptomes clars que les coses no anaven per aquest camí. Just després, el procés de l'Estatut del 2006 es va convertir en un autèntic calvari. Els vells dimonis de l'anticatalanisme treien de nou el cap per tot arreu. Els errors catalans, que varen existir, eren ràpidament magnificats, i a Espanya es presumia d'haver aplicat el *cepillo* sense cap mena de pudor. Quatre anys després el Tribunal Constitucional, després de mesos i mesos d'espectacle denigrant,

amb acusacions, recusacions, mandats caducats i baralles internes amb transcendència pública, donava el cop de destrall definitiu a un estatut que havia sigut referendat pel poble de Catalunya. A banda del contingut de la sentència, ja de per si demolidor en aspectes cabdals, s'hi afegia la corresponent humiliació.

La reacció del poble català no es va fer esperar: una gran manifestació, sota el lema «Som una nació. Nosaltres decidim», va omplir els carrers del centre de Barcelona el 10 de juliol del 2010. Aquella Constitució que tants catalans havíem votat, defensat i desenvolupat deixava de ser un espai obert, en el qual els anhels del poble català podien desplegar les seves ales, per convertir-se en una gàbia dissenyada per domesticar les nostres aspiracions.

Vaig dir a Madrid, i ho repeteixo avui, que, situat en aquest context i després de la manifestació massiva de la darrera Diada, el cop de porta al pacte fiscal proposat per aquest Parlament ha representat perdre una oportunitat històrica.

És cert que el president Rajoy em va dir que portés el pacte fiscal a les Corts, concretament al Congrés; tan cert com que la meua resposta va ser que no, perquè no estava disposat a passar per un nou viacrucis i una nova humiliació. Aquest cop no votarà el Congrés, aquest cop votarà el poble de Catalunya. (*Alguns aplaudiments.*)

Sé que aquests darrers dies hi ha hagut especulacions sobre si calia convocar eleccions o no. Com volen que no hi hagi eleccions, després de la manifestació de l'Onze de Setembre? Tothom sap que hi ha un abans i un després de la manifestació. Tal com he dit al començament de la meua intervenció, la veu del carrer s'ha de convertir en la veu de les urnes, perquè és l'única manera de saber –no n'hi ha una altra– si els que no van anar a la manifestació estan tots en contra del que allà es deia i si els que hi varen anar hi estan tots a favor. Aquesta és la grandesa de la democràcia: quan es viuen situacions excepcionals, que poden tenir una fonda dimensió històrica, cal sotmetre's al veredict de la població, que, amb el seu vot, ha de decidir quins camins cal emprendre en el futur. El Parlament i el Govern que surtin d'aquestes eleccions properes seran, doncs, els dipositaris del mandat que expressin els ciutadans a les urnes.

Aquest Parlament ha votat en més d'una ocasió que Catalunya té dret a l'autodeterminació. Ha arribat l'hora d'exercir aquest dret, de manera democràtica, pacífica i constructiva. No cal buscar-se enemics exteriors, només cal fixar-nos en la nostra força interior com a poble i com a nació.

Ens avala una història mil·lenària; ens avala, com deia Pau Casals davant de les Nacions Unides, ser una de les democràcies més antigues d'Europa, si no la més antiga; ens avala la pervivència d'una institució, la Generalitat, que enfonsa les seves arrels en l'edat mitjana i que va ser reinstaurada abans de la Constitució espanyola; ens avala una identitat forjada al llarg dels segles i sedimentada en la cultura i no pas en la raça o en l'ètnia, i precisament perquè la nostra identitat és cultural no pot ser mai agressiva ni excloent; ens ava-

len l'estima i el compromís amb una llengua que ha sobreviscut a insurreccions, cops militars, guerres, dictadures i lleis que la varen intentar silenciar per sempre, sense haver-ho aconseguit mai del tot; ens avala la nostra identificació amb Europa, fins al punt que podem dir que nosaltres no estem a Europa, sinó que «som Europa», i, per sobre de tot això, ens avala la nostra voluntat de ser. I tot això no és poc aval.

Volem respecte pel que som i no haver-lo de demanar cada dia ni haver-nos de justificar per ser el que som. Volem els mateixos instruments que tenen les altres nacions per preservar la seva identitat col·lectiva i desenvolupar el seu propi projecte de país i de societat.

Catalunya és un país de diàleg i de pacte, però no és un país mesell. Que no es confongui una actitud que busca l'acord i una mentalitat basada en el fet que parlant la gent s'entén amb una actitud amorfa i acomodada a qualsevol circumstància. Podem ser amics de tothom i ho hem demostrat gairebé sempre, però no a canvi de deixar de ser catalans; no a canvi de diluir la nostra personalitat; no a canvi de renunciar a un projecte col·lectiu, al servei dels set milions i mig de ciutadans d'aquest país.

El camí que Catalunya es disposa a seguir estarà ple d'entrebancs. Hi haurà difamacions, provocacions i amenaces de tot tipus. Es dirà que Catalunya va cap al precipici i s'intentarà utilitzar la llengua i l'origen geogràfic de les persones per enfrontar-les entre elles. Els que tinguin aquesta temptació farien bé de recordar que el castellà també és patrimoni de Catalunya, com el català ho hauria de ser d'Espanya, i, a més –i, a més–, un patrimoni estimat. I també haurien de recordar que dividir un poble com Catalunya per l'origen de les persones seria una autèntica aberració, perquè l'ànima de Catalunya s'alimenta de la barreja de persones de procedències ben diverses.

En els propers temps a Catalunya li caldrà construir grans majories, tenir molta voluntat i molta capacitat de resistència. Ho hem demostrat en moltes ocasions al llarg de la nostra història col·lectiva, sense anar més lluny, avui precisament fa cinquanta anys de les riuades del Vallès, un moment en què el país va haver de demostrar de portes enfora i es va haver de demostrar a ell mateix fins a quin punt era capaç de sumar esforços col·lectius, de tot tipus de persones, per superar circumstàncies tremendament adverses. Ho vaig dir fa uns dies, ho repeteixo avui: res serà fàcil, però tot és possible. Que el poble català decideixi lliurement el seu camí de futur, el seu horitzó. Heus aquí el perquè de les eleccions. Sotmetem-nos tots plegats a la seva voluntat; acatem tots plegats el seu veredict.

Tots sabem, tots en som conscients, que el Parlament que surti de les urnes haurà de fer front a una missió històrica, probablement la més complexa i transcendent dels darrers tres-cents anys, també la més arriscada, la que hi tenim més a guanyar o més a perdre. Precisament, la transcendència del moment que estem vivint com a país i la magnitud de les decisions a prendre aconsella que escoltem bé la veu del poble al qual representem i posem a les seves mans la decisió sobre el futur de la nació.

Sé que unes eleccions són gairebé sempre un escenari que alimenta la confrontació partidista. És inevitable que sigui així. Tanmateix, no hauríem de perdre de vista que els temps que properament viurem necessitaran, gairebé ho exigiran, un elevat sentit d'estat i de país i altes dosis de generositat, fins i tot personal.

Aquests darrers dies he meditat molt de quina manera podia jo contribuir, com a president del país, a amortir el soroll que provoca la confrontació partidista d'un esdeveniment. En definitiva, he reflexionat a fons sobre la generositat i el sentit de país que, a mi més que a ningú, em pertoca demostrar i practicar.

En aquest sentit, els anuncio que, un cop Catalunya hagi assolit els objectius nacionals que el poble català decideixi, jo no em tornaré a presentar a unes eleccions a la Presidència de la Generalitat. I espero, desitjo i confio que aquests objectius s'assoleixin en la propera legislatura; millor en una legislatura que en dues, si és possible.

Com comprendran no es tracta d'una decisió fàcil; de fet, és una decisió estrictament personal, pensada estrictament en clau de país.

El motiu de la meua decisió és fàcil d'entendre: encerrar un procés d'autodeterminació requereix que el pre-

sident que l'hagi de liderar tingui una força especial que només la hi pot donar el poble en unes eleccions. Si en les properes setmanes he de reclamar aquesta força especial no vull que ningú pugui pensar que la demano a major glòria meua o a major conveniència de Convergència i Unió. Prefereixo que des del primer moment les regles del joc siguin clares, netes i transparents.

Aquestes eleccions no es convoquen per ajudar una persona o una formació política a perpetuar-se en el poder com s'ha insinuat... (*remor de veus*), es convoquen perquè el conjunt de la població catalana decideixi de forma democràtica, pacífica, cívica i convivencial quin ha de ser el seu futur com a nació.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments forts i perllongats.*)

La presidenta

Senyores diputades, senyors diputats, se suspèn la sessió fins demà a les deu del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de sis de la tarda i tres minuts.